

Pyhäköön lamppu

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 5/2004

>> Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut >> 1. Sam. 3:3

Suloiset jalat

Kristillinen kirkko voi selvitä monenlaisten myllerrysten ja ahdinkojen keskellä. Se voi elää köyhyydessä ilman kirkkoja ja verotuloja - vainojen keskellä. Mutta kirkko ei selviä ilman Kristuksen läsnäoloa seurakunnassa. Hän on taas läsnä siellä missä evankeliumia julkisesti saarnataan ja hänen ansioityönsä sakramenteissa jaetaan. Pelastavan uskon saamista ja pysymistä varten Jumala on asettanut paimenviran. Se ei ole kirkolle ehdonvallan asia, vaan sen olemukseen kuuluva. Vieläkin liian usein kuulee uskovien yhteisen pappisuuden ja paimenviran asetettavan vastakkain. Se on yhtä turhaa kuin kiistely munan tai kanan ensisijaisuudesta. Seurakunnassa toinen ei voi elää ilman toista. Ja nyt jos koskaan paimenet tarvitsevat laumansa tukea ja hoitoa - ja päinvastoin.

Kun kirkossamme avattiin paimenvirka naisille, merkitsi se apostoliseen virkakäsitykseen pitäytyville nuorille teologeille uutta tilannetta. Piispa Olavi Rimpiläisen käten alta tilanne hoitui hänen eläkkeelle jäämiseen asti. Vuoden 2001 jälkeen ”Oulun-juna” ei ole enää kulkenut ja ratakin tuntuu olevan purettu. Piispainkoushan helmikuussa 2001 ilmoitti selkeästi, ettei erillisviikkimyrskyjä järjestetä. Tämä päätös oli sikäläkin käsittämätön, että arkkipiispa Paarma oli ennen piispaksi valintaansa luvannut hoitaa asian. Vaikka herätysliikejohtajat ovat käyneet keskusteluja piispojen kanssa erillisviikkimyrskyjen järjestämiseksi, niiltä on puuttunut tarvittava päättäväisyys. Ottavathan nämä järjestöt työntekijöitä yhteisviikkimyrksistä. Vilpittöntyä huolta on varmasti ollut, mutta uskonopilliseksi tunnustustilanteeksi sitä ei ole nähty. Hurskaaksi toiveeksi piispat ovatkin sen näemmä ymmärtäneet.

Samaan aikaan siis kun yhtäältä kirkossa kannetaan huolta tulevasta pappispuolasta ja toisaalta työssä olevien sitoutumisesta kirkon uskoon, on valalla ordinaatiosulku monille kutsu-mustietoisille teologeille. Voiko todella olla Jumalan valtakunnan voitto, että nyt yhä useampi teologian opiskelija hakeutuu toisiin ammatteihin ja monet seurakuntanuoret eivät uskalla enää edes lähteä ”pappinkouluun”.

Ruotsissa on ollut sama pattitilanne jo 1990-luvun alusta lähtien. Siellä tunnustukselliset luterilaiset ovat kirkkaasti nähneet, että evankeliumin tähden eri puolille syntyneiden jumalanpalvelusyhteisöjen on saatava paimenia. Jos Jumala suo, niin tämän talven aikana Ruotsin Missionprovins järjestää ensimmäisen pappisviikkimyrksen. Onhan Tunnuskirjojemme opetus selvä: *”Kun piispoista tulee kerettiläisiä tai kun he kieltäytyvät vihkimästä virkaan, silloin seurakuntien on - iure divino - pakko jo virassa olevien paimentensa välityksellä vihkiä uusia paimenia”* (TK, 293).

”Kyse ei siis ole vain nuorten teologien mahdollisuudesta saada vihkimys, vaan Suomen kristikansan oikeudesta kutsua ja saada apostoliseen uskoon pitäytyviä paimenia.”

Suomen Luther-säätiö on pyytänyt, että tässä vaiheessa yksi suomalainen nuori teologi vihittäisiin Ruotsissa säätiön työhön. Vaikka kukaan ei voi kiistää Missionprovinsissa vihittyjen viran pätevyyttä, niin tuskin Suomen kirkko on valmis ottamaan heitä palvelukseensa. Mutta kuinka suloisilta näiden hyvää sanomaa julistavien jalat näyttävätkään eri puolella syntyvien jumalanpalvelusyhteisöjen silmissä! Julkisuudessa on paheksuttu ja ihmetelty, miksi haluamme lähettää nuoria Ruotsiin vihittäväksi. Kysymys on väärä. Varsinainen vastausta odottava kysymys kuuluu: miksi meidän täytyy? Kyse ei siis ole vain nuorten teologien mahdollisuudesta saada vihkimys, vaan Suomen kristikansan oikeudesta kutsua ja saada apostoliseen uskoon pitäytyviä paimenia. Tämän oikeuden on Kristus seurakunnalleen antanut eikä kukaan voi sitä siltä viedä. Kun Oulun-juna ei siis enää kulje, niin on ollut pakko

Kuva: Jaakko Ketomäki

TEKSTI: JUHANA POHJOLA
Suomen Luther-säätiön Dekaan

astua Ruotsin-laivaan. Matka ei ole pitkä, sillä onhan meillä länsinaapurimme kanssa yhteistä kirkkohistoriaa vuosisatojen ajan.

Kristuksen Kirkon rajat eivät kulje maantieteellisten rajojen mukaan. Tämä on tullut hyvin koskettavalla ja ainutlaatuisella tavalla ilmi. Onhan Kenian kirkon piispa Walter Obare luvannut tulla toimittamaan Missionprovinsin piispanvihkimyrksen. Kuinka makeaa hedelmää lähetystyö onkaan kantanut. Se on myös väkevä parannussuuna pohjoismaisille kansankirkoille. Vuorovesi on kääntymässä. Entisistä lähettäjämaista on tulossa lähetyksimaita. Toisin kuin pohjoismaisten kansankirkkojen johtolimissä, Afrikassa saakka nähdään ja tunnetaan apostoliseen uskoon pitäytyvien hätä täällä. Vetosihan Obare kirjeessään arkkipiispa Hammarille Paavalin sanaan: *”Kun yksi jäsen kärsii, niin kaikki jäsenet kärsivät sen kanssa.”*

Hyvä Paimenemme on itse luvannut laumalleen, ettei siltä ole mitään puuttavaa. Siksi saamme rohkeasti uskoa ja työtä tehdä sen eteen, että myös jatkossa meidän maassamme olisi suloisia jalkoja liikkeellä johdattamassa nääntyneitä vihreille niityille ja virvoittavien vetten tykö. *”Kuinka suloiset ovatkaan niiden jalat, jotka hyvää sanomaa julistavat”*.

Mikä on Ruotsin lähetyshiippakunta?

Suomessa on viimeisen vuoden ajan keskusteltu aina vain enemmän Ruotsin lähetyshiippakunnasta, Missionprovins. Julkiseen keskusteluun tämä organisaatio nousi Suomen Luther-säätiötä koskeneen mediamyrskyn myötä. Suomessa kuitenkin tiedetään vain hyvin vähän tästä hiippakunnasta ja sen tavoitteista. Siksi se on ollut helppo leimata fanaattiseksi, hajottavaksi, naispappeuden vastustamiseen keskittyväksi lahkoksi. Tämä artikkeli pyrkii antamaan asiallista tietoa Ruotsin lähetyshiippakunnasta.

Ruotsin lähetyshiippakunta perustettiin 6. syyskuuta 2003. Kehitys, joka siihen johti, on kuitenkin ollut pitkä ja vaatinut lukuisia neuvotteluita ja selvittelyjä. Hiippakunnan perustamisen syistä kertoo selvitystyötä tehnyt 'kahdeksan miehen ryhmä' seuraavasti: *"Sisälähteyksen tarve maassamme on suuri. Ruotsissa maallistuminen on ollut jo kauan meneillään. Ruotsin kirkon seurakunnat ovat laiminlyöneet lähetystehtävänsä antamalla periksi sille, mikä on ajanmukaista. Seurakunnat ovat suuntautuneet uskonnollisten palveluiden tuottamiseen ihmisten toiveiden mukaan sen sijaan, että olisivat julistaneet Jumalan suuria tekoja (Ps. 145:4, Luuk. 2:11)."*

"Uskovan kansan parissa kasvaa kodittomuuden tunne omassa kirkossaan. Yhä harvemmat papit ovat ankuroituneita apostoliseen uskoon. Kirkon edustajien teologia tulee aina vain epäselvemmäksi, vesitetymmäksi ja harhaanjohtavammaksi. Jumalanpalveluselämä köyhtyy monin paikoin. Raamatun ymmärretään olevan vain ihmisen uskon ilmausta, ei Jumalan elävää sanaa kullekin ajalle. Olemme saaneet todistaa eettistä uudelleensuuntautumista, joka sotii kristillistä, Raamattuun pitäytyvää moraalikäsitystä vastaan. Oppikysymykset suhteellistetaan, ja opinkohdat toisensa jälkeen kirkon uskossa tulkitaan uudelleen tai kielletään. Ei ole liioiteltua väittää, että klassisesta kristinuskosta ollaan määrätietoisesti luopumassa."

Omat pappisvihkimykset

Ruotsin lähetyshiippakunnan perustaminen ei siis ole mikään hetken

mielijohde, eika se johdu mistään yksittäisestä asiasta. Kyseessä on reaktio Ruotsin kirkon hengellistä luopumusta vastaan. Halutaan huolehtia siitä, että puhdas Jumalan sana ja luterilainen uskonoppi saisivat edelleen säilyä tuossa maassa ja ihmiset voisivat kokoontua niiden äärelle.

Lähetyshiippakunta ei ole eroamassa Ruotsin kirkosta, vaan se pyrkii luomaan kirkon sisälle itsenäisiä jumalanpalvelusyhteisöjä eli koinonioita. Tällaisia koinonioita on vuonna 2004 toiminnassa noin kymmenen. Hiippakunta onkin ymmärrettävä pitkälti näitä koinonioita yhdistäväksi ja tukeväksi organisaatioksi. Hiippakunnalla on luonnollisesti oltava oma piispa. Viime vuosiin asti ovat jotkut

"Taustalla ei ole riidanhalu tai vallantavoittelu, vaan huoli ruotsalaisten iankaikkisesta kohtalosta."

Ruotsin kirkon eläkepiispat (Giertz, Gärtner) olleet tukemassa tunnustuksellisia ryhmiä. Pappisvihkimyksiä eivät vanhauskoiset teologit kuitenkaan ole Ruotsissa saaneet yli kymmeneen vuoteen. Joitakin nuoria miehiä on vihitty papeiksi mm. Latviassa, Inkerissä ja Ranskassa. Vihkimystä odottavia on kuitenkin ehtinyt kasaantua jo melkoinen jono, ja tämän suman purkamisesta on lähetyshiippakunta lähtenyt neuvottelemaan ulkomaisten piispojen kanssa. Tänä talvena pato vihdoin aukeaa, sillä lähetyshiippakunta on saamassa kolme omaa piispaa ja useita pappeja.

Jumalanpalvelusyhteisöt keskuksena

Lähetyshiippakunta on ilmiselvästi perustettu vakain aikein. Se ei ole hetkessä kokoon kyhätty risumaja vaan harkiten luotu rakennelma. Hyväksytyssä kirkkojärjestyksessään hiippakunta ilmoittaa jatkavansa sitä hengellistä perintöä, joka on vallinnut ja

kasvanut Ruotsin kirkossa. Se pitää itseään ei-alueellisena hiippakuntana Ruotsin kirkon sisällä. Hiippakunnan tarkoituksen sanotaan olevan, *"että maamme asukkaat voisivat alkaa uskoa Jeesukseen ja voisivat viettää jumalanpalvelusta Hengessä ja totuudessa"*.

Kirkkojärjestyksen mukaan koinonia on *"niiden ihmisten yhteisö, jotka säännöllisesti, jos mahdollista joka sunnuntai, viettävät jumalanpalvelusta yhdessä"*. Koinonian jäsenyyteen vaaditaan, että henkilö on kastettu, ja että hän uskossaan ja elämässään liittyy evankelis-luterilaiseen tunnustukseen. Lähetyshiippakunnassa voi kirkkojärjestyksen mukaan toimia piispoja, pappeja, diakoneja, diakonisseja, saarnaajia, lähetystyöntekijöitä, sekä muita työntekijöitä. Sanan saarnaamisen virkaan voidaan sen mukaan asettaa *"mies, joka on kastettu ja konfirmoitu, ja toteuttaa uskaan ja tunnustustaan jumalanpalvelusta viettävässä seurakunnassa."* Hiippakunnan konsistori määrittelee tarvittavan koulutuksen.

Lähetyshiippakunnan ylin päättävä elin on hiippakuntakokous, jonka alaisuudessa toimii lähetysneuvosto. Lähinnä papistoa koskevia kysymyksiä hoitaa hiippakunnan konsistori, joka vastaa jotakuinkin tuomiokapitulia. Hiippakunnan papisto puolestaan muodostaa pappiskollegion, jossa tätä nykyä on noin 40 jäsentä. Talous perustuu yksinomaan vapaaehtoiseen kannatukseen.

Ruotsin herätyskristilliset ja tunnustukselliset uskovat ovat jo pitkään kokeneet itsensä nurkkaan ahdetuiksi. Heillä ei ole ollut elintilaa eikä toimintavapauksia omassa kirkossaan. Tässä vaikeassa tilanteessa syntyi kuin itsestään ajatus oman hiippakunnan perustamisesta. Taustalla ei ole riidanhalu tai vallantavoittelu, vaan huoli ruotsalaisten iankaikkisesta kohtalosta. Työnäkynä on *"perustaa jumalanpalvelusyhteisöjä sinne, missä niitä tarvitaan. Näin tehdään, jotta voidaan korjata talteen hengellinen perintö ja perustaa lähetysasemia, jotka voivat levittää Jumalan sanaa ihmisille, jotka eivät vielä ole oppineet tuntemaan Jeesusta Kristusta Herranaan."*

Kuka meitä johtaa?

Paimenvirka ja Jumalan johdatuksen jatkumo

Otsikon kysymykseen varmasti jokainen kristitty osaa vastata periaatteessa oikein: Jumala johtaa ja johdattaa sekä kansojen että yksittäisten ihmisten vaiheita. Mutta miten tämä johdatus käytännössä tapahtuu? Miten meitä johdetaan?

Käsittämättömästi käsin kosketeltavaan

Usein käsityksemme johdatuksesta on jotensakin etäinen ja salaperäinen. Jumalan aivoitukset ovat määrättömästi ihmisen aivoituksia korkeampia, salattuja ja käsittämättömiä. Jumala johtaa ihmistä salattuja teitä ja aina jotenkin muuten kuin inhimillisesti olisi näyttänyt viisaalta. Tällainenkin käsitys johdatuksesta on epäilemättä raamatullinen ja tosi. Jumala on salattu ja johtaa maailman, kansojen ja ihmisten vaiheita omien aivoitustensa mukaisesti. Se ei voi

kuitenkaan olla koko totuus, sillä kristinuskon keskeinen vakaumus on, että Kolmiyhteinen Jumala on ilmoittanut itsensä. Koko Raamattu todistaa, miten Jumala on tullut käsittämättömästi korkeudestaan ja muertavasta pyhydestään meidän tasollemme. Hän on puhunut kansalleen valitsemiensa profeettojen kautta ja mikä tärkeintä, tullut konkreettiseksi, käsin kosketeltavaksi ihmiseksi Jeesuksessa Kristuksessa. Jeesuksen itsensä mukaan se, joka näkee hänet, näkee Isän: *"Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani. Jos te tunnette minut, opitte tuntemaan*

myös minun Isäni. Te tunnette hänet jo nyt,

olettehan nähneet hänet." Filippus sanoi hänelle: "Herra, anna meidän nähdä Isä, muuta emme pyydä." Jeesus vastasi: "Etkö sinä, Filippus, tunne minua, vaikka olen jo näin kauan ollut teidän seurassanne? Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän. Kuinka voit sanoa: 'Anna meidän nähdä Isä'? Etkö usko, että minä olen Isässä ja Isä on minussa? Kun puhun teille, en puhu omisensa ni-

missäni: Isä on minussa, ja minun tekoniovat hänen tekojaan." (Joh. 14:6-10)

Koska Jumala on tullessaan ihmiseksi tuonut itsensä konkreettisesti meidän ulottuville, ja koska me ihmiset olemme hyvin konkreettisia, lihaa ja verta, myös uskon asioiden on välttämättä tultava lihaksi, konkretiaksi. Siksi Jumala puhuu meille kirjoitetussa sanassaan. Hän ottaa meidät lapsikseen kastevedessä ja antaa meille ruumiinsa ja verensä ehtoollisaineissa, joihin hänen sanansa lupaukset yhdistyvät. Hän kasvattaa meitä oman ruumiinsa, seurakunnan jäsenenä. Kaikki nämä Jumalan toiminnan välineet ovat meidän ihmisten tavoin hyvin konkreettisia. Millaista sitten on konkreettinen johdatus?

Raamatusta on monia esimerkkejä Jumalan konkreettisesti ja käytännöllisesti johdatuksesta. Israelin kansan lähtiessä Egyptin orjuudesta (2. Moos.) Jumala tahtoi antaa kansalle konkreettisen ihmisen, Moosesen ja Aaronin johtajaksi ja puolestapuhujaksi. Vaelluksen aikana Jumala johdatti kansaansa konkreettisesti, päivisin silmin nähtävässä pilvipatsaassa, öisin tulipatsaassa. Erämaavaelluksen aikana Jumala antoi kansalle lain, joka oli kirjoitettu kivitauluihin joista Hänen tahtonsa oli konkreettisesti luettavissa.

Herra on paimen!

Yksi Raamatun kuva johdatuksesta on useimmille meistä erityisen rakas - se kuva, jonka mm. Jeremian kirjan 23 luvun alku, Hesekielin kirjan 34 luku ja Psalmi 23 välittävät - Herra on paimen. Jeremian ja Hesekielin profetioissa Jumala sanoo kovia sanoja omaisuuskansansa johtajille eli paimenille, panee heidät viralta ja lupaa itse vastedes huolehtia kansastaan, niin kuin hyvän paimenen tulisi. Mielenkiintoinen yksityiskohta Jeremiassa on, että paimenprofetia jatkuu messiasprofetiana:

"Sitten minä itse kokoan lammani

Hyvän Paimenen lauman keskuudessa voimme elää lajitoveriemme yhteydessä, saada elämää antavan ravinnon ja ennen kaikkea, päästä perille kotiin.

rippeet kaikista maista, joihin olen lampaani karkottanut. Minä tuon lampaani takaisin laiturilleen, siellä ne ovat hedelmälliset ja lisääntyvät. Minä annan niille paimenia, jotka huolehtivat niistä. Enää ne eivät pelkää eivätkä säiky eikä yksikään niistä joudu hukkaan, sanoo Herra." -- Tulee aika, sanoo Herra, jolloin Daavidin suvusta nousee Vanhurskas Verso. Hän on kuningas, joka hallitsee viisaasti ja saattaa maassa voimaan oikeuden ja vanhurskauden. Hänen aikanaan Juuda saa avun, ja Israel elää turvassa. Häntä kutsutaan tällä nimellä: "Herra on meidän vanhurskaudemme". (Jer. 23: 3-6)

Sekä Hesekiel että Psalmi 23 piirtävät lukijan eteen kuvan Jumalasta hyvänä paimenena joka etsii kadonneet lampaat, paimentaa laumansa vehreille niityille, suojelee ja hoitaa: "Minä kaitseen itse lampaitani ja vien itse ne lepäämään -- näin sanoo Herra Jumala. Minä etsin eksyneen ja tuon takaisin laumasta harhautuneen, minä sidon murtuneen jalan, minä hoivaan uupunutta, ja vahvat ja lihavat minä pidän kurissa." (Hes. 34:15-16)

"Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Hän vie minut vihreille niityille, hän johtaa minut vetten ääreen, siellä saan levätä. Hän virvoittaa minun sieluni, hän ohjaa minua oikeaa tietä nimensä kunnian tähden. Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani. Sinä suojelet minua kädelläsi, johdatat paimensauvallasi. Sinä katat minulle pöydän vihollisteni silmien eteen. Sinä voitelet pääni tuoksuvalla öljyllä, ja minun maljani on ylitsevuotavainen. Sinun hyvyytesi ja rakkautesi ympäröi minut kaikkina elämäni päivinä, ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti." (Psalmi 23)

Johanneksen evankeliumissa (10. luvussa) Jeesus julistaa olevansa "se hyvä paimen", josta edellä mainitut Vanhan testamentin profetiät kertovat. Jeesus myös laajentaa hyvän paimenen kuvaa: Hän on paimen, joka kutsuu lampaitaan nimeltä, jota lampaat seuraavat koska tuntevat hänen äänensä, ja joka antaa henkensä lamasten edestä.

Inkarnaation jatkumo

Jeesus sanoi olevansa Hyvä Paimen ja eli sanojensa mukaan. Muutaman vuoden ajan hänen opetuslapsensa saivat nauttia konkreettisesta johdattuksesta kulkiessaan Jeesuksen mukana Galilean ja Juudean alueella. Lopuksi hän antoi henkensä laumansa ja koko maailman puolesta. Mutta kuka meitä tämän päivän opetuslapsia nyt sitten johtaa? Onko meidän vain paimennettava itse itseämme ja luotettava abstraktiin, näkymättömän Jumalan salattuun johdattukseen? Onneksi ei aivan. Jeesus nimittäin ei jätä laumaansa heitteille, vaan järjestää paimenuutensa jatkon uudella tavalla ennen taivaaseen astumistaan: "Kun he olivat syöneet, Jeesus sanoi Simon Pietarille: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä toiset?" "Rakastan, Herra", Pietari vastasi, "sinä tiedät, että olet minulle rakas." Jeesus sanoi: "Ruoki minun karitsoitani." Sitten hän kysyi toistamiseen: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua?" "Rakastan, Herra", Pietari vastasi, "sinä tiedät että olet minulle rakas." Jeesus sanoi: "Kaitse minun lampaitani." Vielä kolmannen kerran Jeesus kysyi: "Simon, Johanneksen poika, olenko minä sinulle rakas?" Pietari tuli surulliseksi siitä, että Jeesus kolmannen kerran kysyi häneltä "Olenko minä sinulle rakas?", ja hän vastasi: "Herra, sinä tiedät kaiken. Sinä tiedät, että olet minulle rakas." Jeesus sanoi: "Ruoki minun lampaitani. (...)" Sitten hän sanoi: "Seuraa minua." (Joh 21:15-19)

Simon Pietari saa opetuslapsijoukon edustajana ja parhaimman työssä tarvittavan kokemuksen omaavana (Hän oli kolmesti kieltänyt ja saanut sen anteeksi) tehtävän hoitaa Jeesuksen laumaa. "Ruoki minun karitsoitani; Kaitse minun lampaitani; Ruoki minun lampaitani." Jumalan konkreettinen johdatus, Hyvän Paimenen työ, jatkuu kristillisen kirkon elämässä pastorin (lat. pastor = paimen) viran kautta. Ei siksi, että pastorilla olisi samoja yli-inhimillisiä ominaisuuksia kuin Hyvällä Paimenella, vaan siksi, että Hyvän Paimenen oma ääni kuuluu pastorin saarnassa, opetuksessa ja julistuksessa ja tavassa kohdata laumaansa ja sen yksilöitä. Kristil-

linen seurakunta, lammaslauma, kutsuu keskuudestaan sopivaksi katsojansa lampaan (olihan Hyvä Paimenkin Jumalan Karitsa!) hoitamaan evankeliumin virkaa eli sanaa ja sakramenteja, joiden kautta Jumalan johdatus konkretisoituu korvin kuultavaksi, silmin nähtäväksi, maistettavaksi ja haistettavaksi evankeliumiksi.

Samaan aikaan kun on varmasti voimassa se, että Jumala johdattaa omissa salatuilla ja näkymättömillä tavoilla, on olennaisen tärkeää, että Hänen johdattuksensa tulee myös lihaksi konkreettisella tavalla. Jumalan karitsasta syntynyt kristitty on laumaeläin, ja lauma tarvitsee välttämättä avukseen paimenen joka tuntee laumansa jäsenet nimeltä, tietää niiden kunnan ja tavan toimia, joka pitää lauman koossa, johtaa laiturille ja yösuojaan, etsii eksyneet, kantaa heikkoja sekä hutkii paimensauvalaan pedot tiehensä. Kuten sanottua, tehtävä ei vaadi erityisiä tappajan taitoja tai jyrkää kehoa, vaan uskollisuutta itsensä Hyvän Paimenen sanalle ja sen tinkimätöntä esillä pitämistä ja viisasta jakamista. Jumalan sanan mukaisuudesta tunnistaa Jumalan mielen mukaisen paimenen. Lampaallakin on siis vastuunsa. Täytyy huolehtia, että se, mitä meille ruokana tarjotaan, todella on ruokaa ja ottaa jalat alleen, jos eväät ovat pilaantuneet tai ne on tehty vaikkapa muovista.

Nykyajan yksilökeskeisessä ajassa ei ole helppoa ajatella, että Jumala johdattaa seurakunnassa ja seurakuntaansa. Se, että jotakin asiaa ei ole helppoa ajatella saatikka toteuttaa, ei kuitenkaan tarkoita, että se ei voisi olla totta. Hyvän Paimenen lauman keskuudessa voimme elää lajitoveriemme yhteydessä, saada elämää antavan ravinnon ja ennen kaikkea, päästä perille kotiin. Siitähän johdattuksessa perimmiltään on juuri kysymys - muun lauman mukana kotiin pääsemisestä.

TEKSTI: JANNE KOSKELA
Oulu

Voiko pappi pelastua?

Herran kaksitoista apostolia olivat hänen uskottujaan ja sijaisiaan. Heillä oli valta puhua hänen nimessään, antaa syntejä anteeksi ja jatkaa hänen töitään. Apostolien jälkeen uudet miehet ovat saaneet tehtävän toimia Jumalan seurakunnan paimenina ja opettajina. Kirkko on elimistö, jossa kullakin jäsenellä on omat tehtävänsä. Tähän kirkkoonsa Jumala on nyt asettanut "ensiksi muutamia apostoleiksi, toisia profeetoiksi, kolmansia opettajiksi" vartioimaan laumaa ja opettamaan sitä vakaasti. Virka on siis Kristuksen itsensä asettama yhdeksi välikappaleeksi, jonka kautta hän jatkaa työtään, puhuu ja toimii edelleen maan päällä.

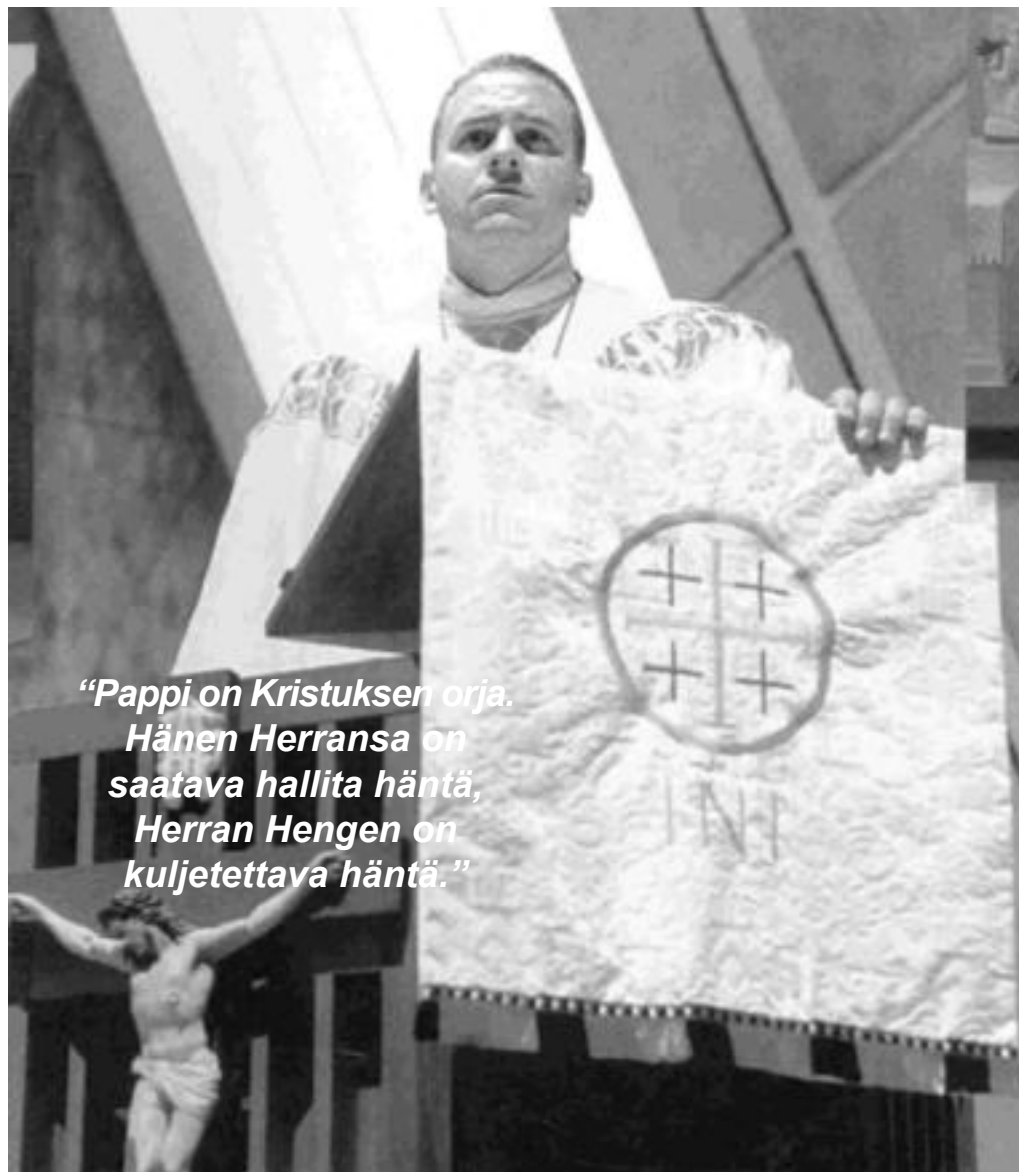
Sielunvihollisella on epäilemättä erittäin tarkat silmät vaanimaan niitä, jotka on puettu virkaan. Kääntymätön pappi on suuri käyttövara sielunviholliselle. Pappikin voi olla kääntymätön. Hän voi olla sellainen hyvin hienosti ja salatusti, niin että hän on sekä innokas että toimelias, vaikka ei ole milloinkaan kokenut sydämensä sisältä minäkeskeisyyttä ja itseensä luottamista pääsyntinä, joka se on. Hän voi olla kääntymätön myös hyvin karkealla tavalla, niin että se pannaan merkille ja siihen loukkaannutaan. Johdattaakseen papin tähän tilaan sielunvihollisella on papin oma vanha Adam parhaana liittolaisena. Vanhan Adamin avulla pyhä palvelus muuttuu epäpyhäksi. Papista tulee herkkänahkainen ja vallanhaluinen ja hän pitää kiinni maineestaan sen sijaan että kantaisi iloisen mielin Kristuksen pilkkaa. Paimenesta tulee herä. Sielujen pelastus ei ole hänen sydänasianaan, vaan oma asema ihmisten keskellä. Arvovalta, jonka hän on saanut "rakentaakseen eikä repiäkseen", muuttuu hävityksen välikappaleeksi, joka hajottaa seurakunnan ja karkottaa lauman sen sijaan että kokoaisi sen. Tilanne on yhtä paha, jos pappi ajattelee vain omaa persoonaansa eikä uskalla olla pappi, jos hän mieluummin välttää esiintymistä papinpuvussa, jos hän tylsistyy Herransa sanoman ja muuttuu harmittomaksi tyhjänpuhujaksi, joka on tyytyväinen saadessaan olla rauhassa silloin, kun hänen pitäisi saarnata parannusta Herransa nimeen.

Kaksi vaaraa vaanimassa

Papin lihallisessa ylpeydessä on yhtä paljon ylpeyttä kuin hänen lihallisessa vaatimattomuudessaankin. Suurimmat vaarat viranhoidossa ovat ehkä nämä kaksi: toisaalta itsekeskeisyys, joka haluaa olla kaikkialla keskipisteinä ja päästä määräämään kaikesta, joka lähtee mielellään ensimmäisenä kahvipöytään ja haluaa olla illan pääpuhujia. Toinen vaara on sellainen arka myöntäväisyys, joka ei halua riskeerata kansansuosiotaan ja joka varoo sanomasta, ettei yksikään ihmisen pelastu muutoin kuin uskon kautta Jeesukseen ja ettei mikään muu lahjoita sitä uskoa kuin Jumalan sana – tai joka sanoo sen kyllä joskus, mutta niin pumpuliin kiedottuna, ettei yksikään kuuliija ymmärrä voivansa joutua ikuisesti kadotukseen käyttäessään sunnuntai toisensa jälkeen vetelehtimiseen, suunnistusharjoitukseen tai puutarhan kääntämiseen. Papin

tulee olla yhtäaikaa peloton ja vaatimaton, rohkea kulkemaan Herransa asioilla ja nöyrä omissa asioissaan, valmis kääntämään toisenkin posken koikiensa henkilökohtaista vääryyttä ja pyhästi taipumaton, kun on pidettävä kiinni hänen Herransa sanasta. Hänen on tehtävä otsansa kovaksi kuin vaskimuuri maailman pilkkaa vastaan ja samalla hänellä tulee olla niin herkkä sydän, ettei yksikään seurakuntalainen joudu onnettomuuteen tai lankeemuksen ilman, että pappi tuntee osallisuutta hänen kärsimyksiensä.

Niinpä Khrystomoksen sanoihin sisältyy katkera totuus: *mirum est si sacerdos salvetur*. Ihme on, jos pappi pelastuu. Asia on niin vakava, että meidän on parasta heti palauttaa mieliin, mitä Vapahtaja sanoi opetuslapsilleen näiden alkaessa aavistaa, kuinka vaikeaa iankaikkisen elämän saavuttaminen voi olla: *"Ihmisille se on*

*"Pappi on Kristuksen orja.
Hänen Herransa on
saatava hallita häntä,
Herran Hengen on
kuljetettava häntä."*

mahdotonta, mutta ei Jumalalle, sillä Jumalalle on kaikki mahdollista.”

Saarnavirka

Ollaksemme pappeja meidän täytyy olla pappeja Kristuksen voimassa. Puolinaisuuksista ei ole mihinkään, jos meidät lähetetään puhumaan hänen nimessään. Pappi on Kristuksen orja. Hänen Herransa on saatava hallita häntä, Herran Hengen on kuljetettava häntä, hänen on oltava täynnä palavaa halua palvella Herran asiaa. Se merkitsee: täynnä palavaa halua palvella ja auttaa niitä ihmisiä, joiden puolesta Vapahtaja antoi henkensä. Vasta silloin papin arvovalta tulee Hengen arvovaltaa, joka ei revi maahan vaan rakentaa. Tämä arvovalta ei ilmene koulun johtokunnassa eikä rovastikuntakokouksessa. Se havaitaan sitäkin voimakkaampana saarnatuolissa. Siellä huomataan, että pappi pyrkii saarnallaan johonkin. Samalla huomataan, ettei hän etsi omaansa. Hän on airut, joka puhuu Kuninkaansa nimissä herättääkseen nukkuvat, lohduttaakseen raskautettuja ja lujittaakseen uskovia. He ovat olleet papin sielun silmien edessä hänen valmistautuessaan jumalanpalvelukseen. Heidän kasvonsa ovat häämöttäneet hänen sisäisen katseensa edessä, hän ajatellut heidän huoliaan ja kiusauksiaan. Heitä hän on ajatellut, ei omaa mainettaan saarnaajana. Hän on rukoillut jatkuvasti heidän puolestaan ja toivonut, että Jumala sallisi saarnan sanojen lyödä reiän välinpitämättömyyteen tai sytyttävän autuaaksitekevän uskon liekin.

Tämä oikea arvovalta on aina lämminsydäminen ja laupias. Se ei pulpua haavoittuneesta turhamaisuudesta eikä henkilökohtaisesta kaunasta. Tällöin käy niin, että saarnaaja on kyllä aivan kesy ja armahtavainen niin kauan kuin hänellä on tunne siitä,

että hänestä pidetään ja häntä kohdellaan pelkästään ystävällisesti. Hänen saarnansa terävöityy vasta sitten, kun hänelle sanotaan vastaan tai hän tuntee saaneensa haasteen. Sellaista harrastusta voidaan oikeutetusti kutsua varrastukseksi. Se ei kanno milloinkaan parannuksen tai elämän hedelmää. Jokainenhan huomaa, että pappi puhuu omassa asiassaan ja käyttää lakia lyömäaseena vastaansanoja vastaan. Kehotus ei tee mitään vaikutusta, ellei Jumalan Henki ole pakottanut sitä esiin sydäimestä, joka inhimillisen arkuuden tähden olisi mieluummin ollut hiljaa, mutta jonka rakkauden tähden täytyy puhua. Niinpä papin on oltava erityisen halukas saarnaamaan parannusta vilpittömästi ja selkeästi juuri silloin, kun kaikki ihmiset ovat häntä kohtaan erityisen ystävällisiä ja huomaavaisia. Juuri

“Kääntymätön pappi on suuri käyttövara sielunviholliselle.”

silloin hänellä on paras tilaisuus auttaa heitä. Silloin kuulijat käsittävät helpoimmin, että *”Jumala kehottaa meidän kauttamme”*.

Kristuksen tähden

Ehkä joku virkaveli esittää taas itselleen kysymyksen, jota yksikään pappi ei voi välttää: Oletko milloinkaan saarnannut ajattelematta omaa mainettasi? Oletko milloinkaan julistanut Sanaa vain sielujen tähden päästämättä mieleen taka-ajatusta, miten esiinnyit - olitpa tyytyväinen suoritukseesi tai menit syrjään tunnustelemaan alemmuudentunteesi saamia kuhmuja?

Jumalan edessä siihen kysymykseen voi vastata vain yhdellä tavalla: Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi. En ole arvol-

linen siihen, että minua kutsutaan vielä sinun papiksesi. Sinä olet osoittanut minua kohtaan kaikkein suurinta luottamusta ja pukenut minut kaikkein kauneimpaan tehtävään - ja minulla on näin monien vuosien jälkeen yhä sama ylpeä ja itsekeskeinen sydän, ahne saamaan kiitosta ja ahdistunut kärsimyksen ja epäasukavuuden tullessa.

Virkansa vakavasti ottava pappi ei taida välttyä tuntemasta päivittäin piikkejä lihassaan. Vanha Aadam ei kuollut papiksvihkimyksessä. Hän iskee meitä jatkuvasti kasvoin, kun hän kerran on se Saatanan enkeli, mikä hän on. Mutta Kristuksen ihmeitä tekevä voima näyttäytyy ehkä suurimpana siinä, että hän kykenee muuttamaan syntimme pyhityksen välikappaleiksi ja tappiomme oman asiansa voitoiksi. Saatanan enkeli saa lyödä minua kasvoin, "etten ylpeilisi". Vanhan ihmisen jokainen liikahtus on minulle uusi syy kääntää katseeni Kristukseen, pysyä tiiviisti Hänessä, joka yksin voi sovittaa pahan sydämeni Jumalan kanssa ja jolla yksin on valta auttaa pappiparkaa tämän kaikissa kiusauksissa. Juuri silloin, kun tiedän, että on ihme, jos pappi pelastuu, ja että hän tarvitsee sen tähden joka hetki Kristuksen sovitus-työn ja Kristuksen esirukouksen, voin kokea sen totuuden koko syvyyden, että Kristus on todellinen Vapahtaja todellisille syntisille. Näin meidän ei tarvitse pysähtyä siihen sanaan, että papin pelastuminen on ihme. Voimme myös sanoa: Koska olen pappi, tiedän, että myös suurin syntinen voi pelastua.

TEKSTI:
BO GIERZ

KÄÄNNÖS:
MATTI AALTONEN

Väärän ja oikean profetian välinen taistelu

Ei ole monta vuotta siitä, kun modernia ihmistä saatettiin usein kutsua "uskonnottomaksi" ihmiseksi, toisin sanoen ihmiseksi, joka ei usko minäkään jumaluuden olemassaoloon, ei mihinkään aistien ulkopuoliseen tai ylikuonnolliseen todellisuuteen ja joka ei myöskään tunne sisäistä tarvetta uskonnollisuuteen. □

Tästä "uskonnottomasta" ihmisestä on kummasti vaiettu viime aikoina. Uususkonnollisuuden aalto on pyyhkäissyt ylitsemme ja se näyttää yllättäen vakuuttavasti kumonneen väitteet modernin ihmisen "uskonnottomuudesta". □

Kuten historiassa monesti käy, heiluri on heilahtanut yhdestä äärimmäisyydestä toiseen - pinnallisesti tarkasteltuna - vastakkaiseen äärimmäisyyteen; materialismista ja "uskonnottomuudesta" on tultu spiritualismiin ja uskonnolliseen kiihkoiluun, ylikuonnollisen todellisuuden kieltämisestä on tultu siihen, että lähes fanaattisesti etsitään kontaktia siihen "tajuntaa laajentavien" aineiden kautta, transsendenttisen mietiskelyn kautta, jooga-harjoitusten kautta ja erilaisten maailmankielteisten asketismin muotojen, antroposofian, okkultismin, uskonnollisen mystiikan ja ekstaattisten henkikokemusten kautta.

Ajan henki

Ajan henki puhaltaa nykyään selkeästi eri suunnasta kuin vielä muutamia vuosia sitten - pinnallisesti tarkasteltuna. Syvemmin tarkasteltuna se nimittäin puhaltaa aina samasta lähteestä, kadotuksen kuilusta, ja se ajaa aina samaan suuntaan, pois päin Hänestä, joka yksin on tie, totuus ja elämä; syvemmälle pimeyteen, sokeuteen, valheeseen, itsepetokseen ja lopulta ikuisen kadotukseen. □

Ajan henki ei koskaan toimi yhteistyössä Jumalan Pyhän Hengen kanssa, vaan vastustaa aina häntä ja pyrkii aina estämään ja tuhoamaan hänen tekojaan. Ajan henki ei koskaan ole ajamassa ihmisiä Kristuksen luo, vaan päinvastoin pois hänen luotaan. Ei vähemmän silloin, kun se tekee sen tunteiden, hengen, uskonnollisuuden

ja tuonpuoleisen kautta, kuin jos se käyttää järkeä ja tahtoa, aistillisuutta, ateismia ja maallisuutta. Siten ajan henki ei ole koskaan Jumalan kansan puolella, riippumatta siitä, puhaltaako se kirkot ja rukoushuoneet tyhjiksi vai vetääkö se ne täyteen kansaa.

Saatanalla ei ole mitään uskontoa vastaan, kunhan ihminen vain pysyy niin tyytyväisenä moraaliseen uudistukseen ja parannukseen, omaansa ja muiden, että hän löytää rauhan niistä eikä tunne tarvetta etsiä Kristuksen tykö. Saatanalla ei ole mitään kääntymystä vastaan, kunhan kyseessä on vain kääntyminen yhdestä ajatus- ja elämäntavasta toiseen ajatus- ja elämäntapaan. Kunhan vain ei tapahdu kääntymystä raamatullisessa mielessä: kääntymystä pois ihmisestä itsestään ja kaikista hänen päihdyttävistä ja puuduttavista apuneuvoistaan. Myös nykyään näyttää erityisen tehokkaalta se, että ihmisen silmät soikaistaan, hänen korvansa tukitaan ja hänen sydämensä ja omatuntonsa turrutetaan kyvyttömäksi ottamaan vastaan sekä lain tuomio että evankeliumin armo.

Sana ristiinnaulitusta

Sen sijaan Saatanalla puhkuu raivoa kuullessaan sanan Kristuksesta ristiinnaulittuna, ylimmäisenä pappina ja uhrikaritsana. Sillä kun se sana kuuluu - mutta myös vain ja ainoastaan silloin - voi tapahtua ihme. Ihminen Pyhän Hengen toiminnan ja sanan kautta tulee tuntemaan totuuden ja vakuuttuu synnin todellisuudesta voimakkaasti. Hän ei enää löydä mitään apua ja turvaa Jumalan oikeudenmukaista vihaa, tuomiota ja rangaistusta vastaan mistään tuntemuksistaan, muistoistaan, kokemuksistaan, tunnustuksistaan tai tekemisistään, vaan ainoastaan siitä, mitä Jumala itse on tehnyt, kun Hän käsitämättömässä rakkaudessaan lähetti Poikansa syntiemme sovituksi. □

Kun tämä Pyhän Hengen työ tapahtuu: että ihminen lukee kaiken - myös uskonnolliset kokemukset ja moraaliset muutokset ja parannuksen - tappioksi tuon paljon kalliimman, Kristuksen Jeesuksen, Vapah-

tajamme, tuntemisen rinnalla ja sen rinnalla, että minun havaitaan olevan hänessä (vertaa Fil. 3:7-11). Tämä tarkoittaa sitä, että tunnen ja tiedän, että hänen täytetty työnsä Golgatalla koskee minua ja sulkee minut sisäänsä ainoana mutta samalla täysin riittävästä pelastuksen perustana niin ajassa kuin ikuisuudessa - niin, silloin puhkeaa todella ilo sekä Jumalan enkelien keskuudessa Taivaassa että syntisen sydämessä maan päällä. Ja silloin Saatanalla puhkuu raivoa ja helvetti vapisee. Sillä silloin ihminen siirtyy totisesti pimeydestä valoon, kuolemasta elämään, Saatanan valasta Jumalalle. □

Mutta myös vain ja ainoastaan silloin. Mikään muu tai mikään vähempi kuin tämä yksi ei riitä saamaan sitä aikaan. Vain tämä kestä Jumalan tuomioistuimen edessä. Kaikkea muuta kohtaa hänen vihansa. Jumala tyytyy ainoastaan Jeesukseen, hänen elämänsä ja kuolemaansa Golgatalla, meidän sijaisnamme. Mutta sen myötä kaikki onkin lopullisesti täytetty ja Jumala on tyytyväinen. Todisteiden siitä hän antoi pääsiäisaamuna, kun hän herätti Jeesuksen Kristuksen kuolleista. □

Suokoon siis Jumala, että emme hänen edessään tai kenenkään muun edessä etsi elämäksemme ja autuudeksemme mitään muuta kuin Jeesusta Kristusta ja häntä ristiinnaulittuna. Mikään muu ei kestä, mutta siinä on myös kyllin!

TEKSTI:
NIELS OVE VIGILIUS

KÄÄNNÖS:
MARIA VÄHÄKANGAS

Seuraa tuuliviiriä?

Taannoin lähetysaarnajat saapuivat Afrikassa Motangan kylään. He perustivat lähetysairaalan ja kirkon ja saarnasivat Jumalan sanaa. Moni paikallinen kääntyi todellisen valon, Kristuksen tykö ja heidät kastettiin. Näin tapahtui kylän päällikölekin ja kun hän sai pojan, antoi hän tälle pyhän kasteen yhteydessä nimen Johannes. Poika varttui ja sai koulutuksen lähetyskoulussa, kun hän oli aikamies ja omassa maassaan ammatissaan kutsui sisarkirkko Pohjolasta hänet oman kirkkonsa edustajana vierailulle ja kertomaan informaatiota paikallisten kehitysohjelmien edistymisestä. Ennen lähtöään kylän päällikkö, arvostettu mies kutsui poikansa puheilleen.

– Poikani Johannes, ennen kuin sinä synnyit tänne tuli veljiämme ja sisariamme Pohjolasta. He toivat tänne suuren valon, sanoman Kristuksesta. He opettivat meitä kulkemaan Kristus-tietä kartta ja kompassi kädessä. Kartta on, niin kuin hyvin tiedät, Jumalan sana eli Raamattu, ja omatunto on kompassi. Nyt kun sinä olet menossa sinne heidän luokseen, kiitä heitä siitä, että he toivat todellisen valon luoksemme ja opettivat meidät kulkemaan Kristus-tietä.
– Minä teen sen, Isä. Minä kerron heille terveisesi.

Niin Johannes lähti matkalleen. Kun hän oli palannut takaisin, hänen isänsä kutsui hänet taas luokseen.

– Poikani Johannes, kerroitko terveisemme Pohjolassa?
– Kyllä kerroin Isä?
– Muistitko kiittää heitä sitä, että he opettivat meidät kulkemaan Kristus-tietä?
– Kyllä muistin Isä, mutta...

– Mitä Poikani? Eivätkö he kuunnelleet sinua?
– Kyllä he kuuntelivat, mutta en vain ole varma ymmärsivätkö he, mitä sanoin?
– Mutta sinähän puhut hyvää englantia?
– Niin puhun, isä. Ei siitä ollutkaan kiinni.
– Mistä sitten? En ymmärrä mitä tarkoitat?

– En minäkään ymmärtänyt sitä aluksi, mutta sitten lopulta luulen ymmärtäneeni.
– Mitä poikani?
– Isä, minusta alkoi näyttää siltä, etteivät he siellä Pohjolassa enää olleet niin kiinnostuneita kartasta ja kompassista, tai olivat tietenkin tavallaan, mutta...

– Poika älä kerro arvoituksia vaan puhu suoraan mitä tarkoitat.
– He näyttivät epäilevän karttaa, Raamattua. He kysyivät minultakin vähän huvittuneena, että mistä kartasta minä oikein puhuin? Heidän mielestään Raamattu karttana on niin vaikkeaselkoinen, ettei sen kanssa kulkeminen onnistu ja näytti siltä, että aluksi näytti siltä, että heidän kompassinsakin osoittivat kovin moniin suuntiin.
– Tuo on kummaa puhetta, poikani. Miten kompassi voi osoittaa moniin suuntiin?
– Kummaa se minustakin oli, kunnes lopulta tajusin, että he olivat kompassiakin enemmän kiinnostuneita jostain muusta. Lopulta olin pakotettu myöntämään sen. En tietenkään sanonut siitä mitään heille.

– Minä en ymmärrä mitään. Miten muuten Kristus-tiellä voi pysyä, paitsi kartan ja kompassin kanssa?
– Isä sinä et tiedä sitä, mutta maailma siellä Pohjolassa on kovin toisenlainen. Siellä kaikki muuttuu hyvin nopeasti. He korostivat valmiutta

muutoksiin ja nopeisiin käännteisiin.
– Niin, siihenhän juuri karttaa ja kompassia tarvitaan, että pysytään nopeissa käännteissä tiellä, eikö niin poikani?
– Kyllä isä, niin minäkin aluksi sanoin, mutta he sanoivat, ettei meidän karttamme ja kompassimme kanssa ehdi tehdä kaikkia tarvittavia käännöksiä. Siellä pohjolassa pitää nopeasti vastata muutoksen tuuliin. Ilman sitä kykyä ei kirkkokaan elä kilpailun keskellä pitkään.

– Jeesushan lupasi ikuisen elämän omilleen, en minä ymmärrä miten kirkko voisi sen pidempään elää?
– Isä, siellä kirkkoihin ei ole enää tungosta niin kuin täällä meidän maassamme on. Sitä he tarkoittivat ja he olivat keksineet uuden ratkaisun ongelmaan. He seurasivat tuuliviiriä.

– Seurasivat tuuliviiriä?
– Minustakin se kuulosti hullulta aluksi. Mutta kyllä he olivat tosissaan. Moni viisas ja oppinut puhui minulle samasta asiasta. Kirkon tehtävä on seurata tuuliviiriä. Siis katsotaan tarkkaan, mitä muut sanovat tai tekevät, mistä päin tuuli puhaltaa ja millainen tuuli. Siitä sitten osataan päätellä, mitä ja miten pitää toimia.
– Tuohan on ihan hullua. Mitäs he sitten tekevät, kun tulee kova myrsky? Mihin suuntaan he kulkevat myrskyssä ja miten?

– Tarkoitatko sitä hetkeä, kun tuuliviiri pyörii valtoimenaan ympärinsä?
– Juuri sitä.
– En tiedä isä. Sitä ei minulle kerrottu.

TEKSTI:
JARI KEKÄLE

Paavalin synodin kannanotto

Tuki raamatulliselle opetukselle ja luterilaiselle tunnustukselle on yhteinen etu

Viime kuukausien aikana Suomen Luther-säätiön toiminta on virallisen evankelis-luterilaisen kirkkomme ja joidenkin piispojen taholta tutkittavana. Asia on saanut tiedotusvälineissä poikkeuksellisen laajaa, mutta usein hyvin yksipuolista julkisuutta. Taus-talla on kuitenkin laajempi kysymys siitä, siitä saako pappi tai muu kirkon työntekijä uskoa, elää ja opettaa Raamatun mukaan - virkakysymyksessä myös kristillisen kirkon maailmanlaajan enemmistön ja klassisen perinteen mukaisesti. Tunnustuksemme mukaan kirkko on siellä, missä Raamattua opetetaan oikein ja sakramentit jaetaan Kristuksen asetuksen mukaan. Pappisvihkimyksessä vihittävä on sitoutunut Raamatun opetukseen ja siihen pohjautuvaan Tunnustuskirjojemme ilmaisemaan luterilaiseen uskoon.

Avattuaan uuden käytännön, naisille pääsyn pappisvirkaan, vuonna 1986, on kirkkomme muuttunut perinteisellä kannalla olevia kohtaan suvaitsemattommaksi. Päätöksen yhteydessä annettussa ponnassa luvattiin jatkossakin toiminnan vapaus ja tasa-puolinen mahdollisuus päästä kirkon

eri virkoihin. Monet perinteisellä virkanannalla olevat kirkon työntekijät ja jäsenet ovat avaraksi mainitussa kansankirkossamme kärsineet toimintaan ja työhön liittyneistä sulkutoimenpiteistä. Samaan aikaan esiintyy julkisuudessa kirkon virassa toimivia pappeja, jotka hylkäävät kristinuskon keskeiset totuudet. Eri-tyisen pahalta on tuntunut vihjaus erota kirkosta tai "oven näyttäminen" kirkon klassisen kannan edustajille. Kristillinen kirkko on omalla perustallaan seisova ja tässä mielessä yhteiskunnasta ja sen yhteisöistä poikkeava yhteisö. Kirkon pää ja Herra on itse Raamatun Jeesus. Jumalan sanan mukaan uskovat ja toimivat eivät voi lähteä kirkosta, koska he ovat tosi kirkko. Ottamatta kantaa julkisuudessa olleeseen tapaukseen, annamme tukemme Luther-säätiölle, sen työntekijöiden tunnustukselliselle työlle ja evankeliumin julistukselle. Torjumme ajatuksen oman kirkon perustamisesta tai kirkosta eroamisesta. Niin kauan kuin voimme Raamattuun ja luterilaiseen tunnustukseen pohjautuen kirkossamme elää, sen jäseninä ja työntekijöinä haluamme uskoa ja toimia.

Tunnetta huolta ja murhetta kaikista kirkkomme jäsenistä ja papeista, joilta on eri syistä viety tai ollaan viemässä luottamus Raamattuun. Jokaisen seurakuntalaisen oikeuksiin kuuluu omassa seurakunnassaan kuulla Raamatun mukaista opetusta ja mahdollisuus viettää apostolista jumalanpalvelusta.

Kehotamme piispoja virkansa mukaisesti kantamaan vastuuta pappien opetuksesta ja toiminnasta: Raamatun mukaista uskoa ja toimintaa tulee tukea, Raamatun vastaista opetusta ja esimerkkiä ei. Muistutamme pääasiasta. Raamatun sanasta luopuminen tai loitoneminen johtaa eroon Kristuksesta. Tämä taas vaarantaa ihmisen pelastuksen, joka lahjoitetaan Jumalan lahjana sanan ja sakramenttien kautta.

Paavalin Synodi

Jumalan tapa johdattaa

da sieltä takaisin, runnella ja lohduttaa, kuolettaa ja tehdä eläväksi.

Tätä peliä hän pelaa pyhien-sä kanssa, jatkuvasti vaihdellen. Eihän tässä elämässä niin kuin tulevassa ole mitään kestävää iloa, välillä Jumala vihastuneen kaltaisena kurittaa rangaistuksilla, ja kohta taas lempeän isän tavoin hoivaa ja lohduttaa lapsiaan.

Tämä on tarkoin opittava, jotta olimme valmistautuneet jokaiseen vaiheeseen, niin kuin Paavalikin itsestään lausuu Filippiäiskirjeessä: "Olen oppinut oloihini tyytymään. Osaan elää niukkuudessa, osaan myös elää runsaudessa" jne. "Kaikki minä voin Kristuksessa, joka mi-

nua vahvistaa" (Fil. 4:11).

Se joka osaa kulkea tätä tietä, joka on todella kuninkaan tie, on onnellinen. Häntä rohkaisee toivo silloin kun vastoinkäymiset kohtaavat, eikä hän sisäisesti murru. Ja taas, milloin kaikki on myötäistä, hän ei riehaannu eikä ylpisty, vaan sanoo aivan oikein: Keskitietä kulkevat autuaat. Ihmismieli on näet erittäin heikko kallistumaan kumpaankin suuntaan, ja mikä on ylen vaikeaa uskoa, helpommin hän kestää vastoinkäymisissä.

Martti Luther
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys

On sangen hyödyllistä hyvin välttämättömä nähdä tämä jumalallinen järjestys, jota Jumala noudattaa meitä hallitessaan. Näinhän me vastoinkäymisten kohdatessa saamme oppia kärsivällisyyttä, luottamaan Jumalan hyvyyteen ja toivomaan vapahdusta, iloisissa tapahtumissa taas nöyrty-mään ja antamaan kunnian Jumalalle. Kumpikin kuuluu hänen tapoihin-sa: johtaa kadotuksen porteille ja tuo-

Ilmoitusasiat

Kirjauutus!

Uskonpuhdistajan hengellisen testamentin toinen osa professori Heikki Koskenniemen kääntämänä.

Martti Luther

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17. Sid. 444 s. Hinta 49 EUR.

Saatavana myös:

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7. Sid. 431s. Hinta 49 EUR

Tilaa molemmat osat 80 EUR!

Hinnat sisältävät postimaksun.

**Tilaukset toimituksesta!
041-5077283**

Suomen Luther-säätiön messuja syyskausi 2004

HELSINKI

Annankatu 7 joka sunnuntai klo 11.

ESPOO

livisniemen seurakuntakodissa sunnuntaisin klo 15.00
14.11.

IMATRA

Teppanalan rukoushuoneella sunnuntaina klo 15.00
14.11. , 12.12.

KUOPIO

Metodistikirkossa Puusepänkatu 7 sunnuntaisin klo 14.00
7.11. , 21.11. , 5.12.

LAHTI

Lahden Diakonialaitoksen Betel-salissa Sibeliuksenkatu 6B
sunnuntaisin klo 10.00 24.10. , 7.11. , 21.11. , 5.12. , 19.12.

PORI

Väinölän kirkossa sunnuntaina klo 17.00
7.11. , 5.12.

RENKO

Ylimmäinen 541 sunnuntaina klo 16.00 7.11.; 21.11.; 5.12.;
19.12. (Kysy ajo-ohje: Rauha Heino 03 - 6189019)

TAMPERE

Metodistikirkossa Lapintie 4 sunnuntaisin klo 17.00
24.10; 14.11.; 28.11.; 12.12.

Kuuntele saarnoja Internetistä www.luthersaatio.com

Pyhäkön lamppu - toimitus

Päätoimittaja

Juhana Pohjola juhana.pohjola@luthersaatio.com

Toimitusavustaja

Sakari Korpinen sakari.korpinen@luthersaatio.com

Lehden Taitto

pp Graphics

www.luthersaatio.com

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

Tärkeintä on päästä perille

Niko Vannasmaa (30) asuu vaimonsa Päivin ja koiransa Roopen kanssa Espoossa. Niko valmistui alun perin sosionomiksi. Uskonasioiden kirkastuttua hän sai Jumalalta sydämen halun lähteä lukemaan papiksi. Viime keväänä hän valmistui Helsingin yliopiston teologisesta tiedekunnasta. Opiskelujen aikana oli jo selvillä, ettei hän apostoliseen virkakäsitykseen pitäytyvänä saa pappisvihkimystä tässä kirkossa. Nyt ovi paimenvirkaan on aukeamassa toista kautta.

– Lapsuudenkodissa opin kyllä iltarukouksen, mutta muuten uskonasiat eivät olleet niin pinnalla. En koskaan kyllä epäillyt Jumalan olemassaoloa enkä edes hänen armollisuuttaan. Mutta nuoruusiän harharetket, joilla joskus teimme aivan avoimesti pilkkaa Jumalasta, jättivät minuun vuosiksi syvän rauhattomuuden. Uskoin kyllä, että toiset ihmiset voivat saada syntinsä anteeksi, mutta tunsin itse olevani Jumalan edessä poikkeusasemassa. Minulle ei armo voi kuulua, Niko muistaa ajatelleensa.

– Opiskellessani sosiaalialaa sain kosketuksen hengellisiin opiskelijajärjestöihin. Siellä pikku hiljaa Kristuksen armo alkoi kirkastua. Kun kyselin olinko uskossa ollenkaan, niin muistan hyvin erään sielunhoitajan sanan, jossa hän muistutti, etteivät kuolleet tule kysymään ovatko he elossa. Ymmärsin, että syntien anteeksiantamus koskee minuakin. Ja jos se kuuluu minullekin, niin siten se varmasti voi kuulua kaikille muillekin. Tämä oli sysäys siihen, että sosionomiksi valmistut-

tuani halusin lähettää lukemaan teologiaa.

Opiskeluaika

– Olin lukenut paljon Lutheria ja minulle oli selvinnyt, ettei elämässä ole mitään tärkeämpää kuin päästä perille taivaaseen. Tiesin, miten monen usko oli kariutunut teologisessa tiedekunnassa. Pelkäsin kyllä, että menettäisin siellä uskon. Panos oli suurin mahdollinen. Opiskeluaikana hyvin tärkeäksi henkireiäksi muodostui yhteys toisiin tunnustuksellisiin opiskelijoihin, Niko kertoo.

– Mielialat tunnustuksellisten opiskelijoiden keskuudessa ovat tässä kirkollisessa tilanteessa hyvin epävarmat. Valmistumisen jälkeen on vain pelko, että putoaa tyhjän päälle. Vaikea on saada pappisvihkimystä ja työpaikkoja ilman kompromissia Jumalan sanan ja omantunnon kanssa.

Pappiskutsumus

– Olen ollut tiiviisti mukana Luther-säätiön jumalan-

palvelusyhteisössä Helsingissä. Seurakuntayhteys on ollut korvaamaton. Koen suurena Jumalan johdatuksena, että - jos Jumala suo - minut talven aikana vihitään papiksi Ruotsissa Missionprovinsissa. Nöyrällä mielellä lähdän sinne, mutta luotan Jumalan johdatukseen.

– En pelkää niinkään sitä, miten paimenvirkaani suhtaudutaan. Onhan Suomessa monia ulkomailla vihittyjä pastoreja. Mutta median antamasta negatiivisesta kuvasta johtuen kyllä mietityttää, miten se vaikuttaa sukulaisteni ja ystäväni mielikuviin minusta ihmisenä Niko pohtii.

– Olen ansiotyössä talousneuvontalan yrityksessä. Tulen siis toimimaan 'teltantekijäpappina'. Iso kysymys on tietenkin voimavarojen jakaminen. Mutta rukoukseni on, että voisin omalla paikallani rakentaa kirkkoamme evankeliumin julistajana.

TEKSTI: JP

Nikon saarnasta 9.5. 2004
Mellunmäki

"Jos kerran Jumala unohtaa sinun syntisi, niin miksi sinä enää niitä muistelisit? Saatana voi kyllä muistuttaa sinua messun jälkeenkin siitä, mitä kaikkea syntiä teit kuluneella viikolla, mutta siinä hän näkee turhan vaijan. On sama asia, jos roskakuski kantaisi kaatopaikalta kotiisi roskaa ja jätteitä sillä perusteella, että ne ovat joskus kuuluneet sinulle, vaikka ne ovatkin jo kaupungin omaisuutta. Saatanan mielipuuhaa onkin tonkia Golgatan ristinpuulta erilaisia syntejä, ja esitellä niitä sinulle, Jumalalle ja muille ihmisille. Mutta myös Pyhä Henki tahtoo osoitella sinulle rikkomuksiasi. Hän osoittaa Jeesusta, jonka päällä on jok'ikinen syntiroskasi ja kaikki pahuuden jätteesi. Siellä ristinpuulla suorastaan haisee pahuudelta, mutta niillä jätteillä ei enää ole mitään palautusoikeutta. Jeesuksella on sataprosenttinen omistusoikeus niihin. Tästä syystä Saatanalla ei ole tämän jälkeen mitään oikeutta tulla syyttelemään sinua yhdestäkään synnistä."